

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 862/2025
08.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници из тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мићо Булат, адвокат из ..., против туженог Јавна медијска установа „Радио-телевизија Србије“ Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 597/24 од 12.09.2024. године, у седници одржаној 08.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 597/24 од 12.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 825/23 од 12.09.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете због изостале зараде за период од 01.06.2018. године до 31.03.2021. године исплати износ од 455.781,31 динара са законском затезном каматом на појединачне новчане износе од доспелости до исплате као у садржини тог става. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да у корист тужиоца уплати припадајуће доприносе на досуђене појединачне износе изостале зараде из става првог изреке ове пресуде за период од 01.06.2018. године до 31.03.2021. године и то доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 213.977,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 597/24 од 12.09.2024. године ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због изостале зараде у периоду од 01.06.2018. године до 31.03.2021. године исплати износ од 455.781,31 динар са законском затезном каматом на појединачне новчане износе од доспелости до исплате као у садржини тог става. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке

тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да у корист тужиоца уплати припадајуће доприносе на појединачне износе изостале зараде за период од 01.06.2018. године до 31.03.2021. године и то доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде тако што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 213.977,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова првостепеног и другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) Врховни суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. овог закона, које су учињене у поступку пред другостепеним судом, на коју указује ревизија.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог на радном месту ..., у организационом делу Техника ТВ/Емитовање програма/Главна техничка контрола (мастер). Уговором о раду од 23.05.2018. године тужиоцу је утврђена основна зарада сагласно члану 38. и 39. Колективног уговора туженог, тако што се основна зарада за најједноставнији посао множи са коефицијентом посла који износи 3 са увећањем 0,20 и умањењем 0,0 што укупно износи 3,20. У истом организационом делу систематизовани су послови вође смене за контролу, које између осталог обавља и запослени ББ а за које послове је предвиђен коефицијент посла у износу од 3,20 са увећањем 0,90 и умањењем 0,0 што укупно износи 4,10. Иако је Правилником о систематизацији послова и Уговором о раду за запосленог ББ предвиђено да ће вођа смене за контролу, снимање и емитовање програма конторлисати рад и оперативно руковати сменом коју чине техничари, самостални техничари и техничари специјалисти они то не чине и њима нико не одговара за свој рад. И вођа смене и техничари специјалисти обављају исте послове и за свој рад одговарају ВВ, њиховом непосредном руководиоцу, који је задужен за прављање распореда смена, у којој обично ради по један запослени са сменом од 12 часова независно од тога да ли је запослени техничар специјалиста или вођа смене. Изведен је доказ вештачењем од стране судског вештака економско-финансијске струке и утврђена разлика зараде коју тужилац потражује тужбеним захтевом.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је у нашао да је тужбени захтев основан. Под радом исте врсте подразумева се рад за који се захтева

исти степен стручне спреме и иста радна способност, одговорност и физички и интелектуални рад. Тужилац је у односу на упоредног радника који обавља половине вође смене за контролу, снимање и емитовање програма обављао континуирано исти рад као и упоредни радник и у утуженом периоду, нарочито имајући у виду да је за послове вође смене предвиђена иста стручна спрема као и за посао тужиоца, као и да је остварен једнак радни допринос уз једнаку одговорност. Како је запосленом на радном месту вођа смене предвиђен већи коефицијент на основу кога се утврђује основна зарада у односу на коефицијент тужиоца тужилац има право на накнаду штете на име мање обрачунате зараде у утуженом периоду применом правила из члана 104. Закона о раду. Тужени је обавезан да тужиоцу у складу са чланом 105. Закона о раду и члана 2. и 51. став 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање уплати и доприносе за обавезно социјално осигурање.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев налазећи да није правилан закључак да је тужилац обављао исти рад, односно рад исте вредности, као и запослени на пословима вођа смене за контролу. Опис послова, односно одговорности запослених на радном месту вође смене за контролу се разликује од описа послова, односно одговорности запослених на пословима техничар специјалиста, односно опис послова радног места вођа смене и техничар специјалиста се подудара само у једном делу. Вођа смене може да обавља послове техничара специјалисте, али он не обавља само те послове, већ и послове контроле рада и оперативно руковођење сменом. Због тога се не може говорити о пословима исте важности. Осим тога, тужиоцу не припада зарада обрачуната према коефицијенту за радно место вођа смене, јер те послове није ни обављао. Сама чињеница да је прописан виши степен одговорности на једном радном месту, у односу на друго иако фактички запослени на оба радна места обављају исте послове представља довољну чињеницу због које се њихов рад не може сматрати радом исте вредности. Такође, чињеница да послове вође смене у пуном обиму нису обављали ни запослени који су распоређени на то радно место представља питање унутрашње организације рада туженог послодавца и не може бити основ за накнаду штете у овој парници. Стога тужилац неосновано потражује накнаду штете у висини разлике зараде, као и доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање на тражене износе разлике зараде.

По налажењу Врховног суда, неосновано се ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права.

Тужбеним захтевом тужилац тражи исплату разлике имеђу исплаћене зараде по уговору о раду за радно место ... и зараде предвиђене за радно место вођа смене за контролу, снимање и емитовање програма, због повреде права на једнаку зараду за исти рад.

Према одредбама члана 104. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05...95/18) запослени има право на одговарајућу зараду, која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду (став 1.). Запосленима се гарантује једнака зарада за исти рад или рад исте вредности који остварују код послодавца (став 2.). Под радом једнаке вредности подразумева се рад за који се захтева исти степен стручне спреме, односно образовања, знања и способности, у коме је остварен једнак радни допринос уз једнаку одговорност. У случају повреде права из става 2. овог члана запослени има право на накнаду штете (став 5).

Наведена законска одредба запосленима гарантује једанку зараду за исти рад или рад исте вредности који остварују код послодавца, па послодавац за исти рад мора да плаћа исту зараду. Под радом једнаке вредности се подразумева рад за који се захтева исти степен стручне спреме, односно образовања, знања и способности у коме је остварен једнак радни допринос уз једнаку одговорност. Само рад у наведеном смислу је рад исте вредности који јамчи исту зараду свима који га обављају код истог послодавца. Ако по било ком елементу постоји разлика, може бити разлике и у висини зараде.

Имајући у виду наведено правилан је закључак другостепеног суда да тужиоцу не припада право на исплату мање исплаћене зараде од припадајуће према коефицијенту за исплату зараде на радном месту вођа смене за контролу, снимање и емитовање програма, јер не постоји правни основ за остваривање предметног права. Ово због тога што послови овог радног места према опису послова обухватају и послове контроле рада и оперативног вођења сменом, односно већи степен одговорности у односу на послове радног места које је према уговору о раду тужилац обављао у спорном периоду. Због тога је, супротно наводима ревизије, правилан закључак другостепеног суда да у конкретном случају није дошло до повреде принципа једнаке зараде за исти рад.

Наводи ревизије не доводе у сумњу правилност побијане другостепене одлуке, нити пружају доказе за супротно већ ревизија износи своје правно схватање које није од утицаја на правилност побијане одлуке управо из разлога које даје другостепени суд а односе се на степен одговорности запослених на предметним радним местима и с тим у вези на разлику у висини зараде.

Из наведених разлога на основу члана 414. став 1. и 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић